

Umut Tacirleri

– Recep Keleş · 24 Kasım 2009

Umut tacirlerine kaptırdım,yeleğimi.Hava soğuk ve bana sıcaklık sattılar.Kapa gözlerini,sıcaklığı düşün dediler,gözler kapandı,sıcaklık gelmedi,beni sıcak tutan yelekte gitti.Titredim,üşüdüm,halime güldüm,komik geldi yaşadıklarım.Yürüdüm yollar boyunca,çıplak vücudum soğuktan karardı,şükür ki pantolonu kaptırmadık.Başka bir şey satmak istemediler,galiba acıdılar halime.Ben yürümeye devam ettim,şunu öğrendim hayalle,umutla sıcaklık gelmiyormuş,güldüm ve ardından ağladım halime.Yol çok uzun ve ben güneşe doğru yürüyorum fakat güneş hızlı,yakalayamıyorum,yol çok engebeli.Güneş önde ben arkada ve ben hep,bir karanlık bir aydınlıkta,turlar atıyor güneş bana.Üstümden geçerken bağıyor,şaşkın ne yapıyorsun?diye ve son hız geçiyor üstümden.Bu sahne bir çok kez yaşanıyor,yol çok uzun bitmiyor.Üstüm hala çıplak,ne arıyorsam yollarda,bende bilmiyorum,galiba yeleğimi alanları arıyorum,geri verin yeleğimi demek için yürüyorum işte.Yoruluyorum,ağaç diplerinde,mağara içlerinde,yol kenarlarında uyuyorum.Güneş bile bıktı benden konuşmuyor benimle.Gece olunca ay konuşur diye bakıyorum,o da konuşmuyor.Ne yapayım,bekliyorum uzak diyarlara gidiyorum,oraya varınca başka diyarlara yola çıkıyorum ve hiçbir yere varamıyorum.Yeleksiz hiçbir yere varılmıyor anlıyorum.